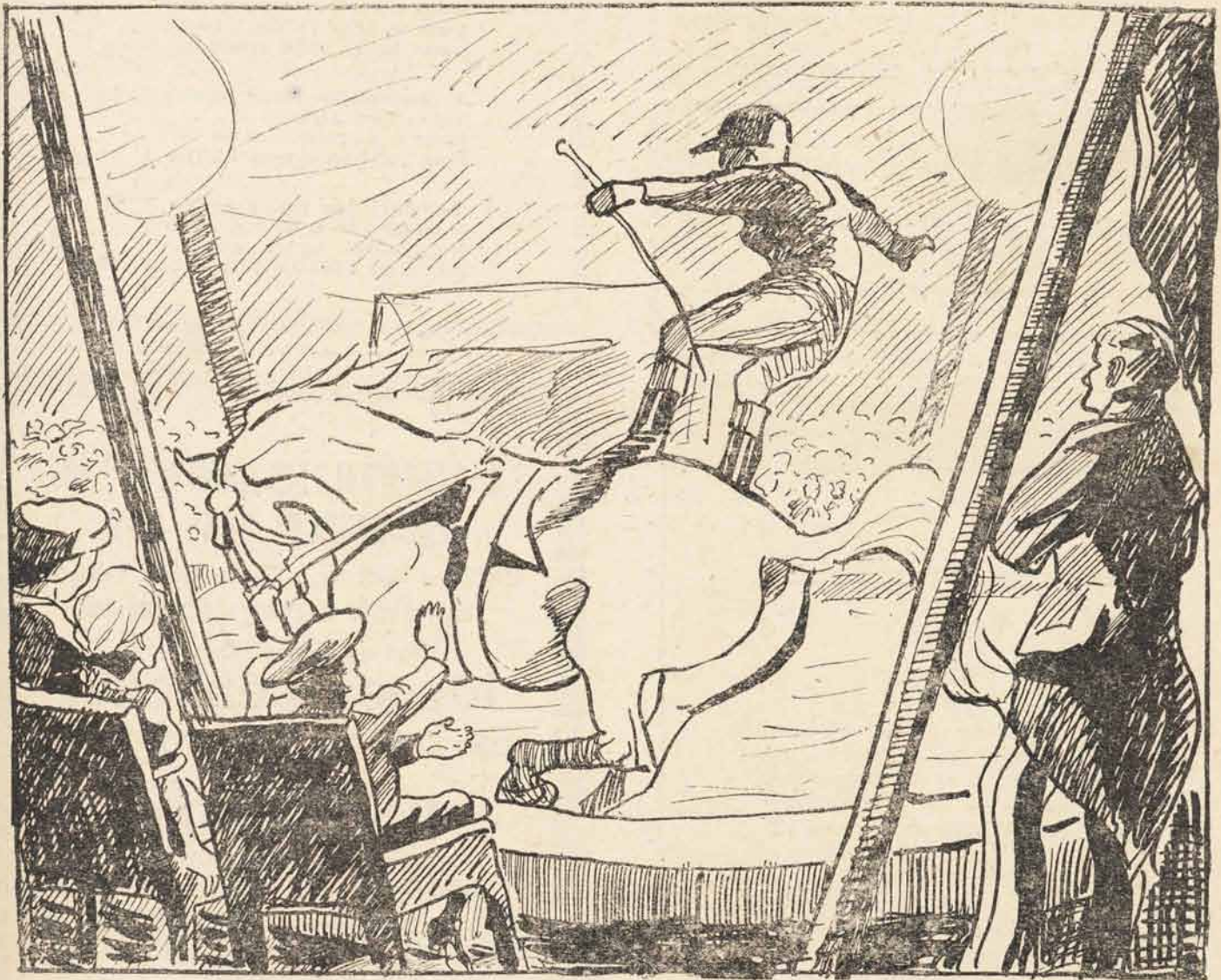

Cimleve

JÓ GYERMEKES KÉPES HETILAPJA.

Cirkusz.

Körbe-körbe hopla, hó
Nagy prüszkölve fut a ló,
Bohóc visit, banda szól,
Gyerek-sereg kacag jól.

Palkó, Lackó, kis Eszter
Elviszlek, ha jó leszel.
Felteszlek a ló hátára,
Szokjál egy kis bátorságra.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

A Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Itt a május kis cimborák:
Madárdaltól cseng a lég,
Verőfényrel süt már a nap
S mily liszta kék az ég.

Fel tehát kirándulásra!
S kérjétek meg anyukát,
HAAS és FRIEDMANN bácsléknál
Vegyen nektek új ruhát.

Verebekre való patkót!
Nem csináltak még eddig.
Nem is fognak ők viseini,
Isten tudja még meddig.

A maeskának nincs nadrágja!
Ne is beszéljétek ró,
Mert a posztó árát az
Még jobban megdrágítná

Gondoljatok magatokra
S mivel jön a meleg nyár
Vétessetek nyári ruhát
HAAS és FRIEDMANN bácsléknál.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiuk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefír és kieton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
laszékban

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alapítke 5 millió lei. Tartaléktöke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű
idegen pénzeket
és amerikai chequeket
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA“ bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI“ triezsi biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleves

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

(Folytatás.)

Nagyon soká aludt a lányka,
Mert fáradt volt szegény nagyon.
Felébredvén kereste, hol sűt
Be itt a nap az ablakon.
A mécs pislogó fénye mellett
A vén boszorkány ült maga,
Mellelte állt nyitott szemmel egy
Bagoly, az éjnek madara.
Fázlódva, félve rázkódott meg
És várta, hogy mi lesz vele?
Önkéntelen ajkára tódult
Szegénynek az Isten neve.
De alig, hogy e szó elröppent,
Fölnéz rá a vén banya,
És egyszeribe eleven lesz
Körös-körül a rut tanya.
»No, csakhogy ébredsz gyöngyvirágom!
Hadd lássalak, jer közelebb;
Ne félj tőlem nem eszlek én meg,
Mint macska az egeret.
Ha szót fogadsz, ugy anyád helyett
Szerető jó anyád leszek,
De hogyha nem, ugy kenyer helyett
Verést fogsz kapni eleget.
Ma még pihenhetsz és mondom is,
Hogy jól pihend ki magadat,
Mert holnaptól a henylésnek
Mindenkorra vége szakad!
Nézz jól körül, ismerj meg mindent,
Mert illik is, hogy eszt tegyed,
Mit itt, körül látsz, ez lesz mos már
Egész világod, mindened.
Nem szeretem a sok beszédet
S hiába' is beszélj nekem!
Minden ugy lesz mint én akarom,
Ezt ne felejts el gyermekem!
Nálunk nem szokás imádkozni,
Ajánlom is, hogy ezt ne tedd,
Mert akor nem lesz egy jó napod
S nem lesz nyugalmas életed.

Lám! az előbb is kiejtetted
Azt az egy szót, hogy: »Istenem«!
S hideg borzongás futott végig
Abb' a percbe' a testemen.
Most jer, fésülj meg, kis bogárkám,
Fésű nem kell, hisz, van kezed,
A hajamat szálankint szedd szét,
Ne sirj, hanem jöjj és tegyed!
»Jaj Istenem!« sikolt a lányka,
A mint hozzája félve lép,
Minden hajszála egy-egy kigyó
S csipik marják a két kezét.
— Nem megmondtam? szól a boszorkány
Hogy itt ne mondd ki azt a szót?
Látod, már is meg vagy büntetve,
Összemarták piciny kacsód!
De ez még semmi! Itt én nálam
Tréfálni nem lehet, fiam;
Mások is tettek már ugy, mint te
S meglakoltak mindannyian.
Nézd azt a békát a sarokban,
Az is leány volt valaha,
De így járt, mert nem kellett néki
Öreg anyátok jó szava.
Ez a bagoly — lásd! szintén ugy járt,
Mert nem fogadott szót nekem;
Te is vigyázz nagyon magadra,
Még egyszer mondom, gyermekem!
Éhes vagy ugy-e? No de nem baj!
Rest az, ki nagyon jóllakott,
Az csak a lábászárán csapja
A munkára rendelt napot.
Ha az éhség nem hagy nyugodni,
Jöjj hozzám és csókolj kezét
S ígérd meg, hogy szót fogadsz mindig:
Akkor kapsz egy kis kenyeret!

Éhesen, fázva leült ismét
A sarokba a kis leány

És a szeme rögtön megakadt
Virággal teli kosarán.
Hogy éhségét lecsillapítsa,
Csendesen, félve keresett
— Hogyha találna, — egy kis darab
Otthoni barna kenyeret.
De nem talált és két szeméből
Arcára hulltak könnyei,
Nem mert zokogni és nem merte
Kötőjével letörteni,
Mert félt, hogy ütleget lesz az ára,
Hisz' most is ég a két keze;
Bús sóhajtással feküdt ismét
A kemény, hideg kőre le.
Azonban nem tudott aludni,
Csak nézett-nézett szerteszét,
Összehúzódott halkán, csöndbe,
Valahogy észre ne vegyék.
Feltűnt neki, hogy mennyi állat
Él egy rakáson e tanyán:

Kigyók, békák, denevérek,
Mind elvarázslottak talán!
A boszorkány egy teknősbéka
Hátán ül s lassan fonogat,
Mig orsója nagy gyorsasággal
Pereg s szedi a fonalat.
Hogy milyen rut, most veszi jobban
Szemügyre. Kancsal a szeme,
S csodálatos, hogy mindenfelé
Mégis olyan jól lát vele.
Zörög a csontja, hogyha mozdul,
Ráncos az arca, a keze,
Mint a föld, melyen barázdákat
Vont egymás mellé az eke.
Az orra görbe mint a sarló,
A háta is szintúgy olyan;
Nem is gondolná, aki látja,
Hogy ő az, ki az éjszakában
A levegőn át úgy rohan!

(Jövő vasárnap folytatjuk.)

Két dinnye.

— Kínai mese. —

Volt egyszer egy szegény asszony, aki keserves munkával kereste kenyerét. Egy szép napon a szegény asszony a patak partján mosott és szomorúan gondolt a jövőre, mert még nem fizette ki a házbért és kegyetlen házigazdája minden pillanatban kidobathatta nyomorult viskójából.

Amint így mosott és busult, egy madár hullott a lábaihoz. Még élt, de meg volt sebezve, a szép, kis énekes madár. Valamely ragadozó karvaly csőréből menekülhetett.

A szegény asszony megsajnálta a kis madarat kímosta sebeit, hazavitte, gyógyító balzsammal bekengette, bekötötte és addig ápolta míg meg nem gyógyult.

Mikor a madárka teljesen visszanyerte épségét és erejét, kibocsátotta a szegény asszony.

Repülj, repülj, kis madárka — mondá neki — repülj boldogabb vidékre!

A madár nem kérte magát, hanem vig csiripeléssel fölszállt a kék ég felé s egy perc múlva már nem is látszott.

A szegény asszony egy sóhajtást küldött utána és visszatért munkájához. Már el is felejtette a sebesült madárkát, midőn vasárnap a kertjében kapálgatott és hirtelen csiripelést hallott. Föltekint, hát az ő madárkáját pillantotta meg egy kávécseryén ülve. A madárka tojásdad alakú fekete magot tartott a csőrében és mintha csak azt várta volna, hogy az életmentője odanézzon, a lábához hullatta a magot... aztán elröpült.

— Nini, gondolta a szegény asszony, milyen furcsa magot hullatott el a kis madaram! Hátha valami szép kis virág nő ki belőle.

Elültette, megöntözte a fekete magot és nagy öröme volt, midőn két nap múlva halvány zöld levélke bujt ki a földből. Gondozta, kapálgatta és öntözte az ismeretlen növényt, mely gyorsan fejlődött és melynek indái minden irányban szétszaladtak a földön.

A csipkés levelek közül nemsokára sárga virágok kandikáltak elő és az egyik virágból golyó alakú gyümölcs fejlődött ki. Az a sötétzöld golyó pedig

egyre nőtt nőtt, eleinte csak borsó nagyságu volt és két hét múlva már akkora lett, hogy egy erős férfi sem tudta volna átnyalábolni. Bámulta nagyon a szegény asszony ezt a furcsa gyümölcsöt, melyről egy szomszéd asszonya viágosította föl, hogy görögdinnye. Láttam én már ilyet a pekingi piacon. Drágán fizetik meg.

— Gondolja szomszédasszony, hogy kapnék érte pénzt? — kérdezte mohón a szegény asszony.

Kapna bizony, hogyne kapna! Hiszen ekkora nincs az egész »Örök birodalom«-ban, ennek csúdjára járna az egész világ.

Már akkor nagyon szorongatták a szegény asszonyt a fizetés miatt, hozott hát egy konyhakést, lenyisszantotta a dinnyét és mivel emelni nem bírta, maga előtt gurította a ház felé.

Amint az óriás dinnye így gurult, belsejében minden fordulónál megcsörrent valami.

— Mi lehet benne? — kíváncsiaskodott a szegény asszony.

— Lékelje meg! — tanácsolta a szomszéd asszony. Ugy szokták a piacon is.

A szegény asszony csakugyan léket vágott a dinnyébe és majd hanyatt esett csodálkozásában: mag helyett csupa arannyal volt tele az egész nagy golyó. Az csörömpölt úgy benne.

Persze nem vitte a piacra, hanem kiszedte belőle a sok aranyat, kifizette az adósságait és annyi aranya maradt még, hogy egész életében nem kellett nélkülöznie.

Irigy szemmel nézte ezt a szomszéd asszony és azt gondolta magában, hogy neki is el kellene így egy aranymagvas dinnye. Pedig ő nem is volt szegény, de fősvény volt, ami abból is kitetszik, hogy soha se segített a szegény asszony baján.

Elment hát a patakhöz és vitt magával mosni

való ruhát. Már két óra óta mosott és várta, hogy majd előtte lepottyan egy sebesült madár. De bizony hiába várta. Dühbe jött, követ fogott és egy arra repült madár felé röpitette. A szegény madár csakugyan törött szárnyal a lába elé hullott.

A hasonló szomszédasszony követte a szegény asszony példáját: ápolta a kis madarat és mikor ez meggyógyult, szintén szabadon bocsájtotta.

Másnap ő is a kertjében ment kapálgatni és az ő madara is hozott egy dinnyemagot, melyet eléje lehullatott a földre, aztán elrepült.

Sietett elültetni a szomszédasszony a magot és mondanom sem kell, hogy ő is locsolgatta, kapálgatta a kibujt palántát. Ez is eresztett indákat, fakasztott virágokat és az egyikből szintén fejlődött egy zöld golyó, mely két hét múlva nagyobb lett, mint a szegény asszonyé.

A szomszédasszony nagyon örült. Mindennap megrázogatta és meggyőződött róla, hogy valami csörömpöl benne, de még hagyta érni, nőni... hogy még több arany legyen benne.

Midőn látta, hogy a dinnye elérte a legnagyobb terjedelmét, fogott egy konyhakést és óvatosan kétféle hasította vele a dinnyét.

De mekkora volt elképedése! Nem arany volt ám benne, hanem két tagbaszakadt, toprongyos koldus mászott ki belőle és az egyik vigyorogva így szólt:

— Köszönjük, hogy fölneveltél bennünket. Hálaból nálad maradunk és te tartozol minket a halálunk napjáig táplálni és ruházni.

Ugy is lett. A kapzsi, irigy, hasonló szomszédasszony nyakán elősködött a két koldus, mindaddig, míg hosszú évek múlva meg nem haltak.

Igy terem ugyanaz a tett, ha jó vagy rossz szándékból ered, kétféle gyümölcsöt.

Naplóm.

Április 20. No kedves Öreg Cimborám most ugyancsak megjártam. Neked elmondom, mert kinek mondjam el minden titkomat, ha nem neked, de arra kérek, hogy ezt a dolgot aztán igazán ne szerkeszd ki a Cimborába.

Nagyon szégyelem magam és nem szeretném, ha a sok pajtás, aki a te lapodat olvassa,

elolvasná ezt a levelemet is és kikacagnának úgy, ahogyan megérdemlem, mert megérdemlem. Bizom azonban benned Öreg Cimborám és neked megírom, de megírom azért is, mert tanácsot akarok kérni tőled, hogy mit csináljak, hogyan kecmeregjek ki ebből az átkozott bajból.

Ugy volt, hogy eljött kedden délután hozzánk a Szendrey és azt mondta, menjek ki vele a folyópartjára gombozni. Édes anyám a konyhában volt, én meg kimentem hozzá és megkértem, hogy engedjen ki a folyópartjára gombozni. Édes anyám kérésemre így felelt:

— „Nincsen holnapra feladva semmi?”

Dehogy nincsen, gondoltam magamban, de csak tán nem mondom meg, mert akkor azt fogja mondani édes anyám, hogy előbb tanuljam meg a leckét és csak azután menjek gombozni, már pedig én gombozni akarok menni és majd megtanulom a leckét, ha haza jövök. Végre nem is olyan sok a lecke. Mindössze a mutató névmásokat, meg a szenvedő igealakokat kell megtanulni.

— Nincsen semmi leckém, — mondtam édes anyámnak, mi-e ő beleegyezett, hogy el menjek gombozni.

Egész jól gomboztunk egy darabig, aztán találkoztunk Gál Karcsival, meg Érsekujvárral, meg Áccsal, meg még néhány fiúval és nemzetet is játszottunk. Ebbe a játékban nagyon kifáradtam, meg nagyon sokat is kaptam a labdával és olyan fáradt voltam, mikor haza mentem, nem volt kedvem már tanulni, hanem megacsoráztam és lefeküdtem. Biztos is voltam abban, hogy a tanító ur nem fog kiszólítani, mert hiszen alig három napja, hogy feleltem.

Reggel, mikor a tanító ur bejött az osztályba, elővette a noteszét és keresgélt benne, hogy kit szólítson ki felelni. Nagyon drukkoltam, hogy rám kerül a sor, mert a tanító ur a noteszben nem elől lapozgatott az a meg a b betű körül, sem a közepén a h meg a j betű körül, hanem nagyon a névsornak a végén, egészen közel hozzám. A noteszből egyszer egyszer fel-felnézett és akkor én egészen mélyen lebujtam a padba a Gál Karcsi háta mögé, mert a Gál Karcsi háta jó széles, hát azt reméltem, hogy a tanító ur nem fog meglátni. A tanító ur nagyon sokáig keresgélt a noteszébe, én nem is tudom mit tudott annyi sokáig keresgélteni, annyi azonban bizonyos, hogy az ördög majd elvitt, hogy engemet fog kiszólítani.

Végre megszólalt és mindössze annyit mondott:

— Pocok! — Felálltam, már magam sem tudom hogyan, de felálltam és éreztem, hogy nagyon sápadt vagyok.

— Mondd el a mutató névmásokat!

Akartam mondani valamit, gondoltam, ha nem is jól mondom, de mondom, aztán majd segít egy kicsit a tanító ur és csak megy majd valahogy, de nem bírtam egyetlen szót sem kinyögni.

— Hát nem érted, mondj el a mutató névmásokat, — mondta most már erősebb hangon a tanító ur.

Nem tudtam biz én még mindig egy szót sem szólni.

A tanító ur most nagy méregbe gurult és így szólt:

— Ilyet én még nem láttam, tudod vagy nem tudod!?

Kinyögtem nagy nehezen, hogy én a leckét nem tudom.

— Ül le, — és beirt a tanító ur egy ötöst.

Nagyon bántott a dolog, mert én sohasem kaptam még ötöst és megfogadtam magamban, hogy ezentul mindig megfogom tanulni a leckét.

Másnap reggel bejött a tanító ur az osztályba és nem vette elő a noteszét, hanem egyenesen oda szólt nekem!

— „Pocok, mondj el a mutató névmásokat!”

Szent egy Isten! Mára nem is volt feladva a mutató névmás, mára egészen új lecke volt feladva és én az új leckét meg is tanultam, de a mutató névmásokat nem tanultam meg, mert az tegnapra volt feladva és én már feleltem is a mutató névmásokról.

A tanító ur nagyon összeszidott, megint leültetett és megint beirt egy ötöst.

Ekkor délután — ez szerdán volt — le akartam ülni megtanulni a mutató névmásokat, de eljött Szendrey és azt mondta, hogy most már ne is tanuljam meg a mutató névmásokat, mert már kétszer is feleltem belőle és most a tanító ur nem fog felszólítani, mert sokan vagyunk az osztályban és nyelvtanból

jó hogy ha egy hónapban egyszer felel az ember, én meg most egymás után kétszer is feleltem.

Tökéletesen igazat adtam Szendreinek, mert tényleg úgy van, mert a tanító ur nem én értem van az osztályban és nem fogja minden nap az időt eltölteni azzal, hogy engem feleltet. Olyan igaza van Szendreinek, hogy meg sem tanulom a mutató névmásokat.

Regg l, mikor a tanító ur bejött az osztályba, még jóformán be sem tette az ajtó, rám nézett és így szólt:

— „Pocok, mondd el a mutató névmásokat!“

Kedves jó Öreg Cimbora, én neked el sem tudom mondani, hogy mit csinált velem a tanító ur. Elkezdett szidni úgy, hogy talán még most is szid. Azt mondta nekem, hogy én gazember vagyok, csirkefogó vagyok, egy rossz, vásott, haszontalan kölyök vagyok akit naponta ötször kellene megnadrágnom, aki több verést érdemel, mint evést és aki úgy meg fog bukni év végén a nyelvtanból, mint a pinty. Azt is mondta a tanító ur, hogy év végéig nem szólít ki engem, hogy ne tudjam kijavítani ezt a három ötöst és bujnak meg és járjam kétszer a második elemet.

Én elkezdtem nagyon sirni és beláttam, hogy a tanító urnak igaza van és az egész osztály engem kacagott, mert a tanító ur kiállított és azt mondta, hogy egész héten át kin fogok állni a térkép előtt, hogy az egész osztály kacagjon rajtam és megvessen.

Mondd kedves, jó, Öreg Cimbora, mit csináljak én most? Úgy megtanultam már a mutató névmásokat, mint a vízfolyást, de hát mit érek vele, mikor a tanító ur nem akarja tőlem megkérdezni, hogy tudom e már a névmásokat.

Nagyon kérlek Öreg Cimbora ird meg nekem, hogy mit csináljak, de ne a Cimbora

ird meg, hanem külön levélben, mert nagyon szégyelném magam.

Ölel a Te szerencsétlen kis Cimbora

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Kedves Pista!

Én a Cimbora-ba válaszolok a Te leveledre, mert úgy tartom, minden Cimbora okulni fog a Te szomorú esetedből. Ne szégyeld magad érte pajtás, azért a három ötösért, mert a megbánt bűn bocsánatra talál. Te, látom az írásodból, megbántad, hogy haszontalan voltál és látom ilyet soha többet nem fogsz csinálni. Nagyon jó példa ez a te eseted azoknak a kis Cimbora-áknak, akik szintén elmennek gombozni még mielőtt megtanulták volna a leckéjüket. Menjete csak gombozni, nagyon jól van ez így, használjátok ki a játékos vidámságotoknak minden óráját, de csak azután, miután kötelességeketek pontosan elvégeztétek.

Tanácsot is kérsz tőlem, hogy mi legyen most veled? Tanácsot adok is. Holnap reggel felmész az iskolába, menj oda a tanító urhoz, állj elébe, nézz szépen és becsületesen a szemébe és mondd neki a következőket:

— Tanító ur, én haszontalan voltam, de fogadom jó leszek ezentúl, tessék nekem megbocsátani. — És a tanító ur meg fog neked bocsátani.

Úgy legyen.

ÖREG CIMBORA.

A Peti ebédje

Petike szilvás gombócot
 Kapott máma ebédre,
 Kiült vele a küszöbre,
 Hogy elköltse kedvére.
 De a gombóc illatára
 A Mica, meg a bodri,
 Peti körül farkcsóválva
 Elkezdték cigánykodni.

Mica kérőn nyújtja mancsát,
 De ráförmed a Peti:
 „Sicc, te Mica! A gombócot
 Petike is szereti!”
 S míg a Micát eképp szidja,
 Gonosz Bodri hirtelen,
 Elcsen egy zsíros gombócot
 S telhabzsolja íziben.

Peti elkapja a lábást:
 „Gonosz Bodri, nő megállj!
 Adok én neked gombócot,
 De olyat ám, ami fáj!”
 Mica pedip kényelmesen
 — Peti észre sem veszi —
 A láboshól im a másik
 Gombócot is megeszi.

Petike most hozzálátna,
 De üres a lábas már,
 S Bodri ur meg Mica urhölgy
 Szépecskén elsomfordál.
 Peti borzasztó mérgében
 Mit is tehet egyebet?
 Siralmas nótára gyújt rá,
 Hullat sűrű könnyeket.

Miért búsul a gida?

Egy napos délután
A mezőket járták
Sárika, Piroska
Meg a kicsi Árpád.

A mint sétálgattak
Kézenfogva, szépen,
Kis gidát találtak
Búsan az utfélen.

Megsajnálta Sári:
„Ez a szegény állat
Vajon miért búsul?
Bizonyosan fáradt!”

„Inkább talán éhes,
— Mondotta Piroska —
Kináljuk meg, hátha
Az éhség kinozza?”

„Kérdezzük meg tőle,
— Árpád így folytatja —
Hátha megmondja és
Segíthetünk rajta.

Hát a kis gidának
Csodák csodájára
Emberi beszédre
Nyilott meg a szája:

„Kicsi pajtásaim
Azon búslakodom,
Hogy édes anyámat
Feledni nem tudom.

Vásárra vitték őt
És én árva lettem,
Azóta jókedvvel
Csak nem is nevettem.”

Vigasztalgtják most
Gidát a gyerekek:
„Gondot viselünk rád
Édes anyád helyett.

Rendesen etetünk,
Rendesen itatunk,
Nappal együtt játszunk,
Este elaltatunk.”

Janó is eltörte a tálát.

Írta: Miska bácsi.

Ha megígéritek gyerekek, hogy senkirek, de senkinek a világon el nem mondjátok, — elárulom nektek — (de tovább ne adjátok!) — hogy egyszer, mikor olyan fiatal voltam, mint ti, kegyetlenül kikaptam az édesanyámtól!

Pedig nekem az a hirem volt a Fazekas utcában, hogy nálam jobb gyerek nincs, mert tisztán tar'ottam a ruháimat, nem másztam a fára madárfiókákért s így nem szakítottam el a nadrágom, a gombjaimat se' vág'tam le, hogy gombozhassak, a leckémmel idejében elkészültem s a tanító ur sohase tartott ott tinta-levésre meg pagirgaluskára, a szappantól se' irtóztam és — ha a doktor bácsi elrendelte — orrfintorítás nélkül bevettem a ricinus-olajat. Ugy-e, hogy minta gyerek voltam? És hogy miért kaptam ki mégis? Hát csak azért, mert eltörtem a tészta-tálát!

Egészen véletlenül történt a szerencsétlenség. Ugy volt, hogy én a konyhában ténferegtem egy délelőtt, — (a tanító ur lányának volt az esküvője s nem kellett az iskolába menni) — amikor egyszerre csak az egyik sarokból kiszaladt egy kis szürke egér... Hát, tudjátok, én már kis-koromban sem voltam gyáva gyerek, a sötét szobába is be mertem menni, de de az egértől nagyon féltem. Amikor tehát láttam, hogy a rusnya egér egyenesen felém szalad, iszonyatosan megijedtem s nagyot sikoltva elkezdtem menekülni. Futás közben — persze — nem néztem se' jobbra, se' balra, csak arra törekedtem, hogy minél előbb elérjem az ajtót, így esett meg aztán, hogy nekiütődtem az asztalnak, melynek szélén állott a tészta tál. A tál a lökéstől letáncolt — és eltörött... A következő pillanatban pedig két hatalmas pofon csattant el arcomon jó anyám rántást kavará jobb kezétől.

Én bögni kezdtem, anyám pedig — miközben felszedte a három darabba vált tálát — szidott, mint a bokrot:

— Te haszontalan! Te semmirekellő! Mi lesz most? Miben tálalom be a tészta-t?

Ki tudja, meddig szidott, pirongatott volna, de — szerencsére — épen ebben a percben hosszan elnyújtott kiáltás hangzott fel az utcán, épen a házunk előtt:

— Dróó toz-tassék!...

Erre a hangra felhagyott jó anyám a szidással, de még mindig haragosan kiáltott rám:

— Hívd be hamar a drótos! Talán össze tudja drótozni ezt a tálát!

Azt sem tudtam, hogyan szedjem a lábaimat. Fútottam az utcára, a drótos után, aki már a harmadik ház előtt kiáltozott:

— Tessék bejönni! — szóltam neki. — Van valami drótozni való.

A drótos megfordult és örömmel sietett vissza.

Nahát, gyerekek, mikor szemtől-szemben láttam a drótos, majd odalettem a csodálkozástól s minden szomorúságom dacára kis hijja volt, hogy el nem neveltem magam. Mert az a drótos egy hajszállal sem volt nagyobb, mint én, sőt még kisebbnek látszott a malomkerék nagyságu kalapja alatt. A hátán lógó ládikája, melyben a drótozáshoz szükséges holmik voltak, egészen a földig ért. Az arcáról láttam, hogy egy nappal sem idősebb nálam, de talán még fiatalabb. Valósággal olyan volt, mint valami játék-drótos. Annyira megtetszett nekem, hogy rögtön meg is kérdeztem:

— Hogy' hívnak?

— Janó — mondotta gyerekesen vékony hangon.

— Honnan jöttél?

— Árva megyéből.

— Hány éves vagy?

— Talán kilenc.

— No, Janó, gyere be!

Janó belépett a kapun s a konyhaajtóban alkudozni kezdett anyámmal.

— Tizenöt krajcárért csinyálni, asszonyka Janó esztetet.

— Ó, — sopánkodott anyám elég lesz tíz is!

— Nyem lehet, asszonyka — mondta Janó nagy-komolyan — Drága a kenyér, meg a bocskor... Sok bocskor elszakítani Janó utcákon.

Végre megalkudtak tizenkét krajcárba, meg egy tányér krumplics levesbe, egy karéj kenyérral.

Ezzel Janó lerakta műhelyét, letelepedett a konyhaajtó közelében és nagy szaktudással hozzáfogott a drótozáshoz. Anyám visszament a konyhába, én pedig az udvar egy távolabbi pontjáról néztem, mint szorgalmaskodik Janó s mily ügyesen mozog a keze.

Őszintén szégyenlettem magam.

— Lám — gondoltam bűnbánóan — én csak rontani, törni tudok s ez a Janó, aki velem egy idős, már meg tudja csinálni, amit én elpusztítottam. Milyen más gyerek is ez a Janó!

Amint így elmélkedem, látom, hogy egy-

szerre megáll Janó keze, arca elsápad s tekintete riadtan mered egy pontra, a konyha küszöbén.

Követem a tekintetét. Hát az a kis egér, amelyiktől én úgy megijedtem, ott forgolódik a küszöbön. De csak egy félpercig. Aztán egyenesen Janó felé fut. Nosza, Janónak se' kellett több! Ijedtében földhöz vágja a tálat, felkapja a műhelyét — s usgyi — rohan kifelé!...

Én olyan jóízűen elkezdtem erre nevetni, hogy eszembe se' jutott rászólni, pedig a tál most már nem három, hanem harminc darabban feküdt a földön.

A csörömpölésre anyám is kiszaladt a konyhából.

— Mi történt? — kérdezte.

— Az, — mondtam még mindig nevetve — hogy Janó is eltörte a tálat!

Ennél nagyobb elégtételt nem is kaphattam volna a két pofonért.

Persze, Janó nemcsak az utcából, de még a városból is úgy eltűnt, mint a Kámfor!

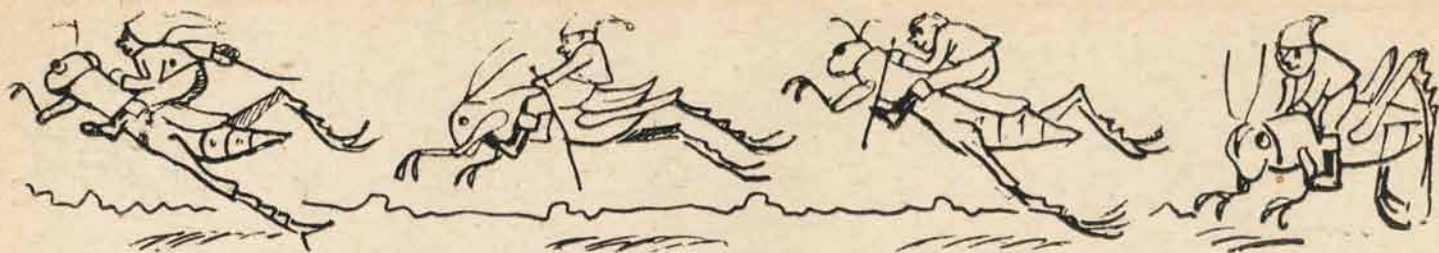
A bor és a víz.

Egymás mellé került egy polcon egy üveg víz és egy üveg bor. Jól bevoltak dugaszolva, még a levegő sem fért hozzájuk, de azért e fojtott gyenge hangjukat lehetett hallani.

— Nem jó ez a szomorú rabság, bor barátom, szólal meg a víz. Milyen tehetetlen, — erőtlen vagyok így elzárva. Azt hiszem, hallottál a víz nagy erejéről, mely gátakat szakít, sziklákat repeszt és gyakran nincs emberi

erő és hatalom, hogy megfékezze. Bibliabeli őszám egy egész világot pusztított el erejével...

— Hasonló rabsorsomban én is olyan gyengének, tehetetlennek érzem magamat, mint te, víz barátom. Bizonyára hallottál ősapám erejéről, aki Noét úgy leverte a lábáról, hogy még most is emlegetik. Nem szeretek dicsekedni, de mondhatom, hogy aki belőlem egy litert megiszik, azt földhöz vágom.

— Ha külön-külön ilyen erősek vagyunk, milyen erősek lennénk, ha egyesülhetnénk! — Manapság unosuntalan azt halljuk, hogy „egyesülésben van az erő.“ Hej, hej! Ne lennénk csak így elzárva! sopánkodik a víz.

Megszánta őket a gyermek, aki e beszélgetésnek fültanuja volt s kíváncsi volt, hogy nagy erejükkel mit fognak most művelni a bor és víz s azzal a két palack tartalmát együvé önti egy nagyobb edénybe.

Éppen akkor nyit be az apja.

— Mit csinálsz fiam?! Elrontottad ezt a

jó erős bort; most már akár ki is önthetjük. Ugyan hogyan jöttél erre a gondolatra?!

— Itt ültem csendben s úgy hallottam, — mintha a bor és a víz az üvegben arról beszélgettek volna, hogy ők külön-külön milyen erősek és milyen erősek volnának, ha együtt lehetnének, mert egyesülésben van az erő.

— Igaz fiam. De az is igaz, jegyezd meg magadnak, hogy aki nem bizik a saját erejében s csak más erejére támaszkodva remél erőhöz jutni, az úgy jár, mint most ez a bor, hogy a saját erejét is elveszíti és megsemmisül.

Mit irnak a Cimbora kis munkatársai?

A „nyulacska.“

Irta: KOÓS IRMUS, IV. gimn. oszt. tanuló.

Hárman voltak osztálytársak, kik együtt nyaraltak Balatonfüreden. Kettő közülök pajkos, eleven, egészséges, a harmadik vézna, szelid kis fiu. Pisti és Béla szüleikkel együtt csupán szórakozás céljából jöttek a Balaton mellé, míg a kis Laci egészségét jött visszanyerni. Úgy találkoztak itt össze s a két pajkos, Pisti és Béla nagyon megörültek egymásnak és első gondjuk az volt, hogy a fürdő vendégeket megtréfálják. Lacival nem sokat törődtek, mert az szivesebben olvasott meséket a pajkoskodás helyett és rendszeren elvonult, ha valami csiny volt készülöben. Csufolták is eleget és csak „nyulacskának“ hívták, aki fél a veréstől s azért nem vesz részt a pajkosságaikban.

Egy délután együtt játszott a három fiu. Rekkenő, szinte nyomasztó hőség volt, mint vihar előtt szokott lenni. A fiuk vidáman lubickoltak a Balaton hűsítő vizében s kifogyhatatlanok voltak a játékban. Nem vették észre a sötét felleget, mely a nyugati láthatáron nagy sebességgel közeledett. Béla és Pisti éppen egy — a parttól kissé távolabb álló — gyanutlan nénikét akartak megijeszteni. Az volt a tervük, hogy lassan megközelítik és megfelelő távolságban víz alá buknak, ahol megragadják a

néni lábát és egy erős rántással a vízbe huzák. Lacival is közölték tervüket, aki semmiképpen nem akart résztvenni a buktatóban. Sőt a másik kettőt is próbálta lebeszélni róla.

De beszélhetett azoknak. Amit egyszer feltesznek magukban, azt végre is hajtják. A jó szót még zokon is vették és volt szegény „nyulacskának“ mit hallgatni. Utóbb a két erőteljes fiu egy-kettőre felkapta Lacit és belódította a Balatonba. Miután jól megittatták, gunyos kacajjal és csufolódással ott hagyták. Laci először arra gondolt, hogy utánuk fut és megtorolja a rajta esett sérelmeket. De aztán belátta, hogy azzal nem sokat ér, mert ők ketten vannak és jóval erősebbek is nálánál.

Egyszer csak hűvös szél csapta meg az arcát s a nyugatról jövő felleg már feje felett volt. Éppen a part felé indult, mikor a közelgő vihar jeleként, megjelent a szél, magasra korbácsolva a vizet. A fürdőzők csakhamar kint voltak a parton és igyekeztek fedél alá jutni.

Ekkor eszébe jutott Lacinak a két fiu, akik most nagy veszélynek vannak kitéve. Még ideje sem maradt a gondolkodásra, hogy segítségükre menjen, vagy se, mikor megérkezett a

bakonyi szél süvitve, tarajos hullámokat hajtva maga előtt.

A parttól távolabb álló Pistit csakhamar felkapta egy óriási hullám és bejebb vitte a dühöngő Balaton közepébe.

Béla, amint észrevette, hogy vihar van készülöben, gyorsan a part felé uszott.

Ezalatt Pisti kétségbeesetten küzdött a habokkal és mindig gyengébb, erőtlenebb lett a hangja, amint Bélát hívta segítségül. A hiába való uszás, mellyel a part felé igyekezett, teljesen kifárasztotta és már alig-alig bírta magát fenntartani a víz színén...

És amikor Pisti már-már elveszettnek hitte magát, cserben hagyva Bélától, a gyáva, a kigunyolt „nyulacska” hirtelen a vízbe ugrott, nem törődve azzal, hogy ő is ott veszhet. Bátorítón kiáltott a hullámhegyekkel küzdő barátja felé — kitől alig tíz perccel ezelőtt is csak verést kapott — : Bátorság, kitartás! Mindjárt o't leszek! S a bátor gyermek csakugyan közelgett. Egy-egy hullám-óriás elborította pár pillanatra, de a következő percben már csak pár méter választotta el a kimerült Pistitől. Még egy utolsó erőfeszítés és elérte. Éppen ideje is volt, mert ha még öt percet késik, a fiucska elmerül.

Ekkor minden erejét megfeszítve igyekezett Pistivel együtt a partra jutni. Sokszor már alig voltak 10—15 méterre tőle, de egy újabb hullámverés megint visszavetette őket. Már Laci sem bírta sokáig. Most a vihar pár pillanatra szünetelt, melyet a két fiu sietve felhasznált és ismét megközelítették a partot.

— Csak még egy kicsit tartsd magad Pisti! Mindjárt partot érünk! — kiáltotta a harsogó vihar közepette Laci társának.

Most mintha a szél ereje is csökkent volna. Mindjárt utána el kezdett az eső nagy csöppekben esni. Azután egy vakító villám és egy fűlsüketítő dörgés és az eső megeredt, mintha dézsából öntötték volna.

A fiuk szerencsére partra jutottak az időközben segítségükre küldött csónakkal és szinte alélva hulltak az aggódó szülők karjaiba.

Otthon azután hamarosan ágyba fektették

őket, hogy elejét vegyék minden bajnak. De bizony a beteges kis Laci másnap is ágyban maradt, mert erősen lázas volt és félre beszélt.

Három héten keresztül lebegett élet és halál között, míg végre az élet diadalmaskodott s a kis fiu lassan-lassan, a gondos ápolás folytán gyógyulni kezdett.

Pisti majdnem minden nap meglátogatta élete megmentőjét és teljesen megváltozott. Belátta, hogy Laci ezerszer többet ér, mint előbbi barátja, Béla, aki a nagy veszélyben gyáván cserben hagyta őt.

Miután Laci felgyógyult, legjobb barátok lettek és Pisti igyekezett háláját leróni iránta s igyekezett elfelejteni vele, hogy egykor „nyulacskanak” gunyolta.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

I.

Betűrejtvény.

Beküldte: Wald Béla.

V^é   5/v   77   v/a

II.

Betűrejtvény.

Beküldte: Heinovics Jancsi.

S

III.

Betűrejtvény.

Beküldte: Weinberger Bandi.

Gy Gy Gy Gy   Ny

IV.

Betűrejtvény.

Beküldje: Burger László.

nap	nap	nap	7
	nap		
nap	nap	nap	

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora tizenharmadik száma közli. A megfejtéseket május 7-ig kell beküldeni.

A Cimbora 8. számában közölt rejtvények megfejtése.
Tréfás rejtvény: A Cimbora gyermek újság
Vonalrejtvény: Arany elmének gyöngy a gondolatja.

A 8-ik szám helyes megfejtői:

Szóbel Tibor, Unger Ulman Zoltán, Stark Ferenc, Kardos László, Wald Béla, Lázár Ernő, Papp Aurél, Kertész Gabi, Weisz Erzsébet, Ambrózy Margit, Lázár Viktor, Papp László, Moldován Juliska, Terge fiúk, Gutman Lajcsi, Róth Lili, Sepsy János, Guth Arnold, Glück Imre, Klein Irma, Sztupkai Dénes, Dániel Béla, Pilhoffer Oszkó, Gál Imre, Vigh Pista, Róth Margit, Andrásy Tytyi, Vanicskó Hana, Ignát József, Weinberger Böske és Bandi, Heimovics Jancsi, Román József, Erdős Béla, Palika, Greczer Gábor, Nagy Hanka, László Tihamér és Edith, ifj. Duha Tibi, Czeiger Margit Nvárad.

Nyertesek: ifj. Duha Tibi, Róth Lili és Czeiger Margit, Nvárad.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

László Edith és Tihamér, Kolozsvár. A rejtvényeket jól fejtettétek meg s külön dicséretet érdemeltek a szép és csinos levélért, melyet küldtetek **Erdős Béla és Palika:** Jól van kis Cimbora! Ti mind a hat rejtvényt jól fejtettétek meg. Ugye egy kicsit nehéz volt? De az nem baj, annál jobb, mentől többet kell tenni rajta kis fejeteket! Ti különben is szorgalmas megfejtők vagytok s ezért megdicsérek benneteket, mert látom, hogy szerettétek s foglalkoztok a Cimborával. **Glück Imre:** Enye, enye, Imi, hát nagyon haragszol rám, Öreg Cimbora! Pedig ilyen nagy szemrehányást azért még sem érdemlek meg. Hogy már három leveledre nem válaszoltam,

azon magam is csodálkozom, hogy hogy lehet, mert hidd el: mi, hogy én minden kis cimborának egyformán szívesen válaszolok! Nem válogatom én külön-külön a gazdag, meg a szegény cimborát. És ha te azt hiszed, hogy azért nem válaszoltam neked, mert a te apukád szegény könyvelő, akkor rosszul hiszed és megvádolod Öreg Cimborádat. Az Öreg Cimborának mind egyformák vagytok s mikor a kis leveleteket betűzgetem, nem nézem, hogy az finom levélpapír-e, vagy csak olcsó írkából kiszakított lap. Küld be csak ezután is szorgalmasan a megfejtéseket s meg'ásd nem lesz okod h ragadni rám. Remélem már is megbocsájtottál nekem s ezentul szent a béke? Igen? No akkor szervusz! **Steinmetz Izabella:** Enye Izabella, hát ilyen rossz megfejtő vagy te? A hat rejtvény közül csak kettőt küldtél be s abból is egy helytelen. Hát olyan nagyon nehézek ezek a rejtvények? Addig kellett volna törnöd a fejecskédet, míg nem sikerült volna. Máskor jobban igyekezz, mert most kimaradt a neved a kalapból. **Polyánszky Manrika:** Nem, nem Manvó nem késtél el s ami a fő, benne lesz a neved a sorsoló kalapba. **Vigh Pista:** Nagyon örülök, hogy ilyen messziről felkeresél leveleddel. Hogy vagy megelégedve a Cimbora-val? Szereted? A megfejtéseid jók. **Sonnenfeld Ilonka:** No látod, hogy nem feledkeztem meg rólad sem. Légy nyugodt a te neved is ott lesz a helyesen megfejtők sorába s ha szerencséd lesz, te nyered meg a mesés könyvet. Még én is szeretném, ha te nyernéd meg, mert szeretném megismerni „az ismeretlen kis cimbora-t”. **Sonnenfeld Ernő:** Hát harapok én Ernő? hogy azt írod „bátor vagyok a következő... stb.” Különösen azzal a kis „szerény” versikével egész bátran elém léphettél, mert mondhatom nagyon ügyes s nemsokára — kívánságod szerint — a Cimbora-ban látod viszont. De miért nem küldöd be a megfejtéseket meg a pályázatot? **Duha Tibor:** Jól van Tibi, a te neved is benne lesz a sorsoló kalapba. **Lövy Lenke Halmi:** Nem minden rejtvényt fejtettél meg helyesen, nézd meg csak majd a 13. számban, hogy mi a helyes megfejtés. De azért csak folytatd tovább a beküldést. **Czeiger Margit Nvárad:** Hát hogy gondoltad azt Manvó? Nem küldtél be semmit s várod, hogy te nyerd meg a mesés könyvet? Nem úgy van az Manvó! Küld csak szorgalmasan be a megfejtéseket s akkor majd egyszer te leszel a szerencsés nyertő. Az üdvözlötet köszönöm, Öreg Cimbora is viszont üdvözöl. **Rosenfeld Lili:** Jól van Lili, ügyes kis leány vagy. Hanyadik osztályba jársz? **Heimovics Jancsi:** A megfejtéseid egytől-egyik mind jók s a két beküldött rejtvényed is ügyes, alkalomadtán hozni is fogjuk. **Burger László:** A kezembe került egy félv papír, tele írva, keresem rajta a nevet, — hát nincs. No most már kinek válaszoljak, — gondolom magamban? Akkor jutott eszembe, hogy ez nem lehet más, mint te Laci. Rád ismertem az írásodról. A „Tíz szekunda” című elbeszéléseidben nem írtad meg, hogy ki kapta a tizediket szekundát. Te Laci ez nekem gyanús. Nem te kaptad a tizediket? De ez nem szégyen, a „tanár ur mérges volt” és ilyenkor könnyű „kifogni” egy szekundát, ugye? Hát máskor ügyeljete, hogy ha már a tanár ur mérges, legalább ti tudjátok a leckét. S akkor meglásd, el mulik a tanár ur szekundaosztó rossz kedve is.

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcotokra kíváncsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módotokra, az eszetekre. Annyi sok gyermekre, amennyi a Cimborát olvassa, külön-külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Írjátok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Pontosan, részletesen, apróra írjátok meg nekünk, melyik volt az az örömtök, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak odaveti, hogy például »akkor örültem legjobban amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanító bácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanító bácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanító bácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen az, hogy miért örült a maga kis örömeinek.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadjunk el, amely tiszta, rendez. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy ív vonalas papírost, szép, tiszta, fehér papírost és arra írjatok, tintával rendezesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni:

A pályázó neve: .....

Hány éves: .....

Lakása: .....

Hányadikba jár: .....

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa: .....

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásotokat már elhelyeztéték.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimborának.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha fiugyerek irta a legokosabb levelet,

egy football labdát,
ha leányé a legokosabb levél

egy szép hajás babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan irtairta le öröme történetét

egy-egy mesés könyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközzöljük a Cimborában.

A legjobb írásról április 26 án döntenek azok, akik a Cimborát írják és a következő vasárnap már benne lesz lesz a Cimborában, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelekis.

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Cövösa u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárúk
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőncím: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
:- minden :-
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tar-
tós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minő-
ség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon
selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia
Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist mada-
polon igen szép és finom
anyagba készült árut e 8 év-
ben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

A
Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
ő kedője felvesz. o